

nolds: Handbook to the Book of Common Prayer (4/6), och P. Jackson, The Prayer Book Explained (5/—). Av arbeten angående den senaste revisionen av HB må nämnas: *A survey of the Proposals for the Alternative Prayer Book* (Nr 12 och 13 i Alcuin Club's Prayer Book Revision Pamphlets; 1924; pris 3/—), A. C. Headlam: The New Prayer

Book, 1927 (2/6), S. Dark: The Prayer-Book, 1927 (2/6), F. H. J. Newton: The New Prayer-Book, 1927 (2/6), L. J. H. James: The Revised Prayer-Book of 1927 (1/6), W. C. Proctor: The Bible and the Composite Prayer-Book, 1927, (3/6).

I föregående framställning har även användning gjorts av: *Den allmänna boken*, New York 1914.

Introitus- och Gradualpsalmerna.

Bland kyrkomusikerna skulle det nog hälsas med stor tillfredsställelse, om prästerskapet kunde enas om en introitus- och gradualcykel för hela kyrkoåret. För dem, som öva psalmsång med kyrkokör, vore det fördelaktigt att ha dessa psalmer givna, likaså för dem, som vilja förbereda sig på preludierna, vilket, särskilt när det gäller ingångspsalmer, kan vara av betydelse. Vid närmare eftertanke tycker man, att det är en självklar sak, att de psalmer, som nu ersätta de liturgiska momenten Introitus och Graduale, skulle liksom Epistel och Evangelium vara fastställda och icke som nu överlämnade åt prästens godtycke. Det är sant, att många präster lägga stor vikt vid att psalmvalet blir det bästa möjliga. Men det finns också sådana, som ta den saken mycket lättvindigt, som välja psalmer, först när de kommit in i sakristian och det är tid att börja gudstjänsten. Sådant torde dock lyckligtvis bli mer och mer sällsynt. Numera lämnas ju psalmsedlarna ofta på lördagen, vilket är ett steg i rätt riktning. Men icke alltid vittna dessa »nummerlappar» om kunnighet och omsorg. Att även melodierna böra passa till den innevarande dagen förbises ofta. Och dock är ju detta ingalunda av ringa betydelse.

Det är med glädje man konstaterar, att de som utarbetat psalm-

listan i denna tidskrift, även tänkt på melodierna och i de allra flesta fall lyckats lösa frågan på ett från kyrkomusikalisk synpunkt sett mycket förtjänstfullt sätt.

I likhet med kyrkoherde Glimborg skulle undertecknad önska, att ingångspsalmerna i de fall, där det läte sig göra, vore något längre, såsom på 1 sönd. i advent och juldagen. Däremot skulle jag tro det vara en förtjänst, att gradualpsalmerna äro så korta som i föreliggande förslag. Erfarenheten har visat, att för långa gradualpsalmer kunna trötta menigheten, särskilt där denna ännu hänger fast vid den på många håll så kärvordna långsläpigheten.

På pingstdagen har föreslagits som introitus 136: 1 och gradual 133. Mot 136 skulle man kunna invända, att melodien är för alldaglig för att vara introitus på denna högtidsdag. Ps. 133 hade varit utmärkt som gradual, om vi haft kvar den ursprungliga sköna melodien »Veni creator Spiritus» och denna hade kunnat sjungas av församlingen; men med den melodi, som sedan Hæffners tid tillhör psalmen, måste man känna sig mycket tveksam inför att få 133 på en sådan hedersplats, i all synnerhet som många av oss äro vana vid och ha svårt att undvara 134 på pingstdagen. Skulle någon ytterligare anmärkning göras, vore det

mot påskdagens gradual (104), vars melodi, trots sitt förnämliga ursprung och sin goda beskaffenhet, ej tillräckligt återger påskdagens jubelstämning, vilken däremot i hög grad torde förefinnas hos ps. 106; samt mot domssöndagens introitus, där vilken som helst av melodierna 497, 498 och 663 bättre ge

uttryck åt dagens stämning än den föreslagna 499.

Men även om man kan uppleta några verkliga eller förmenta fel hos den uppgjorda cykeln, så äro förtjänsterna hos densamma så betydande, att präster och kyrkomusiker ha all anledning att ägna den sin uppmärksamhet.

Albert Runbäck.

Dopritualet.

Vid konvent med N. och S. Tjusts kontrakts prästerskap framlades av kontraktsprosten S. G. Palén ett förslag till dopritual, vilket jag med densammes tillåtelse och på redaktörens uppmaning önskar ge offentlighet åt för att därtill foga en av mig själv skisserad modifikation därav.

Kontraktsprosten Paléns förslag är av följande lydelse:

Akten må kunna börjas med en psalm, varefter prästen säger:

I Faderns och Sonens och den helige Andes namn.

Hören det heliga och trösterika evangelium, som läses hos evangelisten Markus:

Man bar fram barn till Jesus o. s. v. (10: 13—16).

På grund av denna Jesu maning vilja vi frambara detta (dessa) barn till Herren Jesus för att genom det hel. dopet upptagas i den kristna församlingen och få del av Guds rikes förmåner och välsignelser, som vi över detta barn nedkalla i Herrens egen bön. (Prästen lägger sin hand på barnets huvud och berder):

Fader vår, som är i himmelen o. s. v.

Prästen fortsätter: Herren Gud, den evige förbarmaren o. s. v.

Låt oss höra den kristna tro, som vi bekänna, och till vilken

detta (dessa) barn skall (skola) döpas:

Jag tror på Gud Fader allsmäktig o. s. v.

Upplyften edra hjärtan till Gud och hören Herrens befallning till sina lärjungar. Så skriver evangelisten Matteus:

Jesus sade: Mig är given all makt i himmelen o. s. v. (28: 18—20.)

Nu begjuter prästen barnets huvud tre gånger med vatten, sägande:

Jag döper dig N. N. i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.

Prästen: Tackom och lovom Herren.

Käre himmelske Fader, vi tacka dig av allt hjärta för att du har låtit detta (dessa) barn undfå dopets bad till ny födelse. Du har upptagit detta (dessa) barn i din famn, du har för det (dem) öppnat himmelrikets port. Bevara det (dem) i din nåd och förläna det (dem) din helige Andes kraft att fostras såsom ditt barn och Jesu Kristi lärjunge. Var dess (deras) ledsagare under vandrigen genom livet och låt det (dem) omsider undfå de saligas arvedel i himmelen. Genom din Son, Jesus Kristus vår Herre. Amen.

Sedan uttalar prästen välsignelsen över barnet (barnen):